

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Woźniak

Protokolant: sekr.sądowy Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 22 grudnia 2014 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. kwotę 85 775,70 zł (osiemdziesiąt pięć tysięcy siedemset siedemdziesiąt pięć złotych i siedemdziesiąt groszy) z odsetkami w wysokości ustawowej od kwot:

- 728,11 złotych od dnia 7 października 2013 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 16 października 2013 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 23 listopada 2013 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 17 grudnia 2013 roku,
- 2045,80 złotych od dnia 20 grudnia 2013 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 17 stycznia 2014 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 18 lutego 2014 roku,
- 2192,70 złotych od dnia 20 lutego 2014 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 18 marca 2014,
- 8920,62 złotych od dnia 16 kwietnia 2014 roku,
- 1752,33 złotych od dnia 19 kwietnia 2014 roku,
- 8920,62 złotych od dnia 20 maja 2014 roku,
- 1212,34 złotych od dnia 19 czerwca 2014 roku,
- 6479,46 złotych od dnia 27 czerwca 2014 roku,

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 7.906 złotych (siedem tysięcy dziewięćset sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt VIII GC 444/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwoty 85.775,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: - 728,11 zł od dnia 7 października 2013 r., - 8.920,62 zł od dnia 16 października 2013 r., - 8.920,62 zł od dnia 23 listopada 2013 r., - 8.920,62 zł od dnia 17 grudnia 2013 r., - 2.045,80 zł od dnia 20 grudnia 2013 r., - 8.920,62 zł od dnia 17 stycznia 2014 r., - 8.920,62 zł od dnia 18 lutego 2014 r., - 2.192,70 zł od dnia 20 lutego 2014 r., - 8.920,62 zł od dnia 18 marca 2014 r., - 8.920,62 zł od dnia 16 kwietnia 2014 r., - 1.752,33 od dnia 19 kwietnia 2014 r., - 8.920,62 zł od dnia 20 maja 2014 r., - 1.212,34 zł od dnia 19 czerwca 2014 r., - 6.479,46 zł od dnia 27 czerwca 2014 r.; oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu podała, że (...) Publiczny Szpital Wojewódzki w G. (dalej: Szpital) zawarł z pozwaną umowę dzierżawy działki gruntu z przeznaczeniem na prowadzenie parkingu płatnego niestrzeżonego. Następnie Szpital uległ przekształceniu, a powódka jest jego następcą prawnym. Zgodnie z tą umową pozwana zobowiązała się do zapłaty miesięcznego czynszu dzierżawy w kwocie 8.920,62 złotych oraz do ponoszenia kosztów energii według wskazań podlicznika. Pozwana odmówiła zapłaty dochodzonej pozwem kwoty domagając się doręczenia dokumentów potwierdzających następstwo prawne powódki oraz stwierdziła, że wierzytelność powódki została zajęta przez komornika. Pozwana poinformowała ją o przekształceniu i o niepodleganiu tej wierzytelności zajęciu.

W dniu 21 sierpnia 2014 roku Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał nakaz zapłaty zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od tego nakazu pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jej rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu zarzuciła naruszenie przez powódkę art. 126 § 1 pkt. 3 k.p.c. w zw. z art. 187 § 1 k.p.c. oraz art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez brak poprawnego sformułowania wniosków dowodowych. W jej ocenie pozew nie zawierał żadnego wniosku dowodowego, a Sąd nie może dopuścić dowodów z urzędu, czy też samodzielnie sprecyzować tez dowodowych. Stwierdziła, że wielokrotnie zwracała się do powódki o wskazanie podstawy jej przekształcenia oraz o wyjaśnienie, czy wiąże się ono z sukcesją jej praw i obowiązków na co nie otrzymała odpowiedzi. Podniosła, że powódka nie wskazała w jaki sposób obliczyła należne jej wynagrodzenie, a sam fakt wystawienia faktur nie przesądza o zasadności jej roszczenia. Zdaniem pozwanej powódka nie wykazała, że wywiązała się z zawartej umowy oraz wydała pozwanej jej przedmiot w stanie przydatnym do umówionego użytku. Pozwana zakwestionowała zasadę oraz wysokość roszczenia.

W piśmie procesowym z dnia 20 października 2014 r. powódka stwierdziła, że pozwana otrzymała przedmiot dzierżawy w stanie przydatnym do użytku, a przez okres umowy pozwana nie zgłosiła żadnych okoliczności, które wskazywałyby na ograniczenie w użytkowaniu czy uniemożliwiały jej użytkowanie przedmiotu dzierżawy. Fakt przekształcenia Szpitala został ujawniony w KRS, a sposób obliczenia dochodzonych należności wynika z umowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W dniu 1 czerwca 2011 roku (...) Publiczny Szpital Wojewódzki w G. (wyzierżawiający) zawarł z pozwaną (dzierżawca) umowę dzierżawy części nieruchomości stanowiącej działkę gruntu o nr 109/5 opisaną w księdze wieczystej prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim pod numerem KW (...) w postaci: - powierzchni gruntu 914 m² leżącej przy stacji transformatorowej, - powierzchni gruntu 1326 m² leżącej przy pętli autobusowej, - powierzchni gruntu 1700 m² leżącej przy kompleksie garażowym, z przeznaczeniem na prowadzenie niestrzeżonego odpłatnego parkingu dla samochodów osobowych (§ 2 ust. 1 w zw. z § 1 umowy).

Dzierżawca zobowiązał się używać przedmiotu dzierżawy zgodnie z jego przeznaczeniem oraz przestrzegać przepisów administracyjnych, dotyczących utrzymania w należytym porządku i czystości otoczenie wokół przedmiotu dzierżawy (§ 3 ust. 1 umowy). Dzierżawca zobowiązany jest dokonać nakładów zwiększających użyteczność przedmiotu dzierżawy w zakresie uzgodnionym z wydzierżawiającym w formie pisemnej pod rygorem nieważności (§ 3 ust.4 umowy).

W myśl § 4 ust. 1 umowy wydzierżawiający zobowiązał się wydać dzierżawcy przedmiot dzierżawy w stanie przydatnym do umówionego użytku.

Zgodnie z § 5 ust. 1 umowy dzierżawca zobowiązany jest płacić wydzierżawiającemu miesięczny czynsz dzierżawy w wysokości 7.055 zł + 23% podatku VAT, z góry w terminie do 15-tego każdego miesiąca na podstawie wystawionej faktury Vat przelewem na konto wydzierżawiającego. W § 5 ust. 2 strony umowy postanowiły, że czynsz będzie waloryzowany przez wydzierżawiającego raz w roku o wskaźnik wzrostu cen towarów i usług konsumpcyjnych ogłaszany przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za rok poprzedni oraz o wzrost podatku od gruntu w formie pisemnego zawiadomienia dzierżawcy.

Strony umowy postanowiły, że dzierżawca zobowiązany jest również do ponoszenia kosztów energii elektrycznej płatnej zgodnie ze wskazaniami zamontowanego podlicznika poboru energii i według cen jakimi Zakład (...) obciąża wydzierżawiającego, powiększonych o koszt obsługi handlowej – 5 zł za odczyt (§ 5 ust. 4 umowy).

Strony umowy postanowiły, że zostaje ona zawarta na czas określony od dnia 21 czerwca 2011 roku do dnia 21 czerwca 2014 roku (§ 6 ust. 1 umowy).

Dowód: - umowa dzierżawy z dnia 21.06.2011 r. (13-15),

- informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców

KRS pozwanej (k. 51-54),

- zeznanie świadka Z. C. (1) (od godziny 00:10:40 do

00:21:54 rozprawy w dniu 22 grudnia 2014 roku, k. 86-87),

W dniu 29 sierpnia 2013 roku Zarząd Województwa (...) podjął uchwałę w sprawie przyjęcia aktu przekształcenia (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w G. w spółkę (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G., na podstawie art. 69 w zw. z art. 75 pkt 2 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217 j.t. ze zm.), zawartego w akcie notarialnym sporządzonym przez Notariusza A. R. w Kancelarii Notarialnej w Z., Rep (...).

Powyższa informacja została wpisana w dziale 1 rubryce 6 rejestru przedsiębiorców KRS nr (...) prowadzonej dla powódki.

Dowód: - informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców

KRS powódki (k. 9-12).

W piśmie z dnia 8 października 2013 roku zatytułowanym „Informacja o przekształceniu podmiotu”, które zostało wysłane do pozwanej w dniu 14 października 2013 roku, prezes zarządu powódki poinformował pozwaną że: 1) (...) Publiczny Szpital Wojewódzki w G. został w dniu 6 września 2013 roku przekształcony w spółkę prawa handlowego, 2) konsekwencją powyższego podmioty prowadzące postępowanie egzekucyjne przeciwko Szpitalowi nie posiadają tytułu egzekucyjnego przeciwko spółce, a w związku z tym prowadzona przez nie egzekucja jest bezprawna, 3) powódka wniosła o zaprzestanie przekazywania podmiotowi prowadzącemu egzekucję jakichkolwiek środków finansowych, które przysługują spółce, a które ściągane są na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych na (...) Publiczny Szpital Wojewódzki w G..

Dowód: - informacja o przekształceniu (k. 16).

Powód wystawił pozwanej następujące faktury Vat: - nr (...) z dnia 6 września 2013 r., na kwotę 728,11 zł tytułem opłaty za energię elektryczną i za odczyt licznika, z terminem zapłaty określonym na 30 dni; - nr (...) z dnia 1 października 2013 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za (...), z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 8 listopada 2013 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za (...), z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 2 grudnia 2013 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za (...), z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 5 grudnia 2013 r., na kwotę 2.045,80 zł tytułem opłaty za energię elektryczną i za odczyt licznika za okres 6.09-22.11.2013, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 2 stycznia 2014 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za 1/14, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 3 lutego 2014 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za 2/14, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 5 lutego 2014 r., na kwotę 2.192,70 zł tytułem opłaty za energię elektryczną i za odczyt licznika za okres 22.11.2013-27.01.2014, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 3 marca 2014 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za 3/14, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 1 kwietnia 2014 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za (...), z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 4 kwietnia 2014 r., na kwotę 1.752,33 zł tytułem opłaty za energię elektryczną i za odczyt licznika za okres 27.01.2014-21.03.2014, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 5 maja 2014 r., na kwotę 8.920,62 zł tytułem opłaty za dzierżawę za 5/14, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 4 czerwca 2014 r., na kwotę 1.212,34 zł tytułem opłaty za energię elektryczną i za odczyt licznika za okres 21.03.2014 – 23.05.2014, z terminem zapłaty określonym na 14 dni; - nr (...) z dnia 12 czerwca 2014 r., na kwotę 6.479,46 zł tytułem opłaty za dzierżawę za okres 1.06-21.06.2014r., z terminem zapłaty określonym na 14 dni.

Dowód: - faktury Vat wystawione przez powódkę pozwanej (k. 17-30).

W piśmie z dnia 23 października 2012 r. skierowanym do pozwanej Szpital wskazał, że zgodnie z § 3 umowy dzierżawy z dnia 21 czerwca 2011 r. do obowiązków dzierżawcy należy utrzymanie parkingu w należyłym porządku we własnym zakresie i na własny koszt. W związku z powyższym nie może zgodzić się z propozycją pozwanej, żeby partycypować w kosztach naprawy nawierzchni parkingu o którym mowa w piśmie z dnia 5 października 2012 r.

Dowód: - pismo powódki z 23.10.2012 roku (k. 58).

Pismem z dnia 25 września 2013 r. pozwana poinformowała Szpital, że wpłaty za otrzymywane faktury dokonywane są na konto komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Gorzowie Wielkopolskim U. P..

Dowód: - pismo pozwanej z dnia 25.09.2013 roku (k. 56).

W piśmie z dnia 27 marca 2014 r. skierowanym do powódki, pozwana ponownie zwróciła się o przesłanie dokumentów potwierdzających następstwo prawne, na mocy których powódka stała się stroną umowy dzierżawy zawartej ze szpitalem. Poinformowała powódkę, że wszelkie wierzytelności Szpitala podlegają zajęciu komorniczemu, a pomimo pism kierowanych do komornika z prośbą o potwierdzenie zwolnienia nie otrzymała odpowiedzi.

Pismem z dnia 14 lipca 2014 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w terminie do dnia 25 lipca 2014 roku.

W odpowiedzi na powyższe pismem z dnia 29 lipca 2014 roku pozwana wskazała, że po raz czwarty zwraca się z prośbą o przesłanie wszelkich dokumentów potwierdzających następstwo prawne, na mocy którego powódka stała się stroną umowy zawartej pomiędzy pozwaną a (...) Publicznym Szpitalem Wojewódzkim w G. oraz po raz czwarty wskazała, że zgodnie z otrzymanymi informacjami wszelkie wierzytelności podlegają zajęciu komorniczemu. Wskazała, że nie otrzymała potwierdzenia zwolnienia tego zajęcia. Stwierdziła, że na spotkaniu z członkiem zarządu powódki jej prezes otrzymał zapewnienie, że pismo ze stosowną informacją zostanie jej wysłane, a do dnia 29 lipca 2014 roku pismo nie otrzymała tego pisma.

Pismem z dnia 8 sierpnia 2014 r., które zostało wysłane pozwanej w tym samym dniu, powódka poinformowała pozwaną, że przekształcenie (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w G. w spółkę kapitałową i związane z tym następstwo prawne jest informacją publiczną ujawnioną m. in. w rejestrze przedsiębiorców KRS, a w związku z tym nie znajduje uzasadnienia do wysłania pozwanej dokumentów dotyczących przekształcenia. Wskazała, że wierzytelności wskazane w wezwaniu do zapłaty nie podlegają już zajęciu komorniczemu, czego pozwana ma świadomość nie dokonując od 10 października 2013 r. żadnych wpłat na konto komornika. Ostatnia wpłata na rzecz komornika pozwana dokonała w dniu 9 października 2010 r. i dotyczyła ona faktur z lutego, kwietnia, czerwca, lipca i sierpnia 2013 r.

Dowody: - korespondencja prowadzona przez strony postępowania (k. 31-33, 55, 57).

Doszło do dwóch spotkań z przedstawicielem pozwanej spółki. Na spotkaniach tych powódka podnosiła kwestie związane z przedłużeniem umowy dzierżawy. W trakcie spotkań wiceprezesa powódki i wiceprezesa pozwanej, wiceprezes pozwanej stwierdził, że nie otrzymał żadnego pisma, które wskazywałoby na przekształcenie powódki. Powódka na tych spotkaniach poinformowała przedstawiciela pozwanej o przekształceniu. W trakcie spotkań pozwana nie wskazywała na żadne nieprawidłowości dotyczące wystawienia faktur.

Dowody: - zeznanie świadka Z. C. (1) (od godziny 00:10:40 do

00:21:54 rozprawy w dniu 22 grudnia 2014 r., k. 86-87),

- zeznania R. H. (1) za pozwaną (od godziny 00:26:52 do godziny

00:35:26 rozprawy w dniu 22 grudnia 2014 r., k. 88).

Powódka założyła podlicznik poboru energii, z którego dokonywała odczytów energii zużytej przez pozwaną a potrzeby parkingu. Odczyty były dokonywane raz na miesiąc. Z odczytów podlicznika sporządzany jest rejestr.

Dowody: - kserokopia odczytów licznika (k. 67),

- wyliczenie należności za energię elektryczną (k. 68-69),

- zeznanie świadka Z. C. (1) (od godziny 00:10:40 do

00:21:54 rozprawy w dniu 22 grudnia 2014 roku, k. 86-87),

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Przedstawiony powyżej stan faktyczny został ustalony w oparciu o dowody pisemne załączone przez strony postępowania do składanych przez nie pism procesowych. Treść dokumentów prywatnych nie była kwestionowana przez żadną ze stron, to zaś pozwala uznać nie tylko to, że osoby, które je podpisały, złożyły oświadczenia zawarte w tych dokumentach (art. 245 k.p.c.), ale też że treść tych dokumentów odzwierciedla rzeczywisty stan rzeczy. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich prawdziwości dlatego też uznał, że powyższe dowody z dokumentów stanowią podstawę do czynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych w istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kwestiach. Żadna ze stron postępowania nie poddała w wątpliwość zeznań przesłuchanych w niniejszej sprawie świadka. Zeznania te były pomocne do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie i pozostawały w zgodzie z dowodami z dokumentów. W niniejszej sprawie w celu uzupełnienia postępowania dowodowego przesłuchano za powódkę R. H. (1).

Umowa dzierżawy posłużyła do ustalenia faktu zawarcia umowy, obowiązków stron umowy, a zwłaszcza obowiązku pozwanej do zapłaty czynszu, sposobu jego obliczenia oraz ponoszenia kosztów zużytej energii elektrycznej.

Korespondencja prowadzona przez strony oraz pismo zatytułowane „Informacja o przekształceniu podmiotu” posłużyły do ustalenia stanowisk stron przed wszczęciem niniejszego postępowania, w tym powodów dla których pomimo wezwania do zapłaty nie dokonała jej na rzecz powódki. Pośrednio razem z dowodami osobowymi (z zeznań świadka i zeznań R. H. (1) przesłuchanego za powódkę) pozwoliły na ustalenie, czy powódka poinformowała pozwaną o przekształceniu, poinformowała o zaprzestaniu dokonywania wpłat na rachunek komornika sądowego.

Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z rejestru przedsiębiorców KRS powódki posłużyła do ustalenia faktu przekształcenia (...) Publicznego Szpitala Wojewódzkiego w G. w spółkę kapitałową oraz faktu ujawnienia tej informacji w rubryce 6 działu (...) rejestru.

Dowody z dokumentów w postaci faktur Vat wystawionych przez powódkę pozwaną razem z umową dzierżawy, wyczeniem należności oraz kserokopiami odczytów liczników pozwoliły na ustalenie sposobu obliczenia należności dochodzonej przez powódkę, daty powstania jej roszczenia oraz do ustalenia zasadności wystawienia tych faktur.

W niniejszej sprawie przesłuchano świadka Z. C. (1) w celu ustalenia relacji łączące strony procesu, wzajemnych rozliczeń oraz realizacji obowiązków stron umownych. Zeznania tego świadka zostały uznane za wiarygodne, ponieważ były spójne, logiczne i pozostają w zgodzie z dowodami z dokumentów w postaci umowy dzierżawy, korespondencji stron, wyczenia należności oraz kserokopiami odczytów liczników. Nadto świadek ten – przesłuchany na wniosek powódki, przyznał okoliczność podniesioną przez pozwaną, że jej prezes na spotkaniu z prezesem powódki stwierdził, że nie otrzymał żadnego pisma, które wskazywałoby na przekształcenie. Powyższe uznać należało, za potwierdzenie wiarygodności tego świadka, skoro zeznał na temat okoliczności, na których pozwana między innymi oparła swoją argumentację, która miała w jej ocenie stanowić uzasadnienia o niezasadności powództwa.

Przesłuchanie R. H. (2) za pozwaną miało na celu ustalenie relacji łączących strony, wzajemnych ustaleń i rozliczeń i rozliczeń oraz realizacji obowiązków umownych. Zeznania te Sąd uznał za logiczne i konsekwentne. Dotyczyły one w znacznej części spotkań stron powstępowania i podejmowanych na tych spotkaniach rozmów. Zeznania te pozostawały w zgodzie nie tylko z zeznaniami świadka Z. C. (2) (co do faktu spotkań i podnoszonych na nich tematów), ale również z niektórymi argumentami podnoszonymi przez pozwaną, a zwłaszcza z jej zastrzeżeniami co do braku przedłożenia przez powódkę dokumentów świadczących o jej przekształceniu. Na podstawie tych zeznań ustalono również, że pozwana nie stwierdziła, żeby faktury Vat były wystawione przez nieuprawniony podmiot.

W toku postępowania pozwana zarzuciła powódce, że jej pozew, wobec nie sformułowania poprawnie wniosków dowodowych, nie zawiera żadnego wniosku dowodowego. Powołując się na zasadę kontrydiktoryjności postępowania cywilnego i zasadę równości stron wskazała, że sąd nie może dopuścić żadnego dowodu z urzędu, a w związku z powyższym powództwo wobec braku inicjatywy dowodowej powódki powinno zostać oddalone. Sformułowane zarzuty stały się punktem centralnym zarzutów strony pozwanej uzasadniającym jej wniosek o oddalenie powództwa, dlatego też przed przejściem do uzasadnienia co do istoty sprawy należy odnieść się do każdego z nich. Można podzielić je na dwie grupy, do pierwszej z nich należy zaliczyć zarzut nieprawidłowego sformułowania wniosków dowodowych w pozwie, a do drugiej grupy zarzut powołania spóźnionych dowodów dopiero w piśmie procesowym z dnia 20 października 2014 roku.

Reguły dowodzenia w procesie cywilnym (art. 232 k.p.c.) zobowiązują strony do wskazywania dowodów, z których wywodzą one skutki prawne. Obowiązek wskazania dowodów obejmuje nie tylko określenie środka dowodowego, ale również oznaczenie faktów, które mają podlegać stwierdzeniu, bo tylko takie wywiązanie się przez stronę z obowiązku ustanowionego w art. 232 k.p.c. pozwala sądowi podjąć trafną decyzję o dopuszczeniu dowodu. Sąd dopuszcza dowody w zasadzie na wniosek stron. Decydując o dopuszczeniu dowodu przedstawionego przez stronę, sąd rozważa przede wszystkim, czy dany fakt ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), czy fakt ten wymaga udowodnienia (art. 228, 229 i 230 k.p.c.), czy dany środek dowodowy nie jest wykluczony (art. 246 i 247 k.p.c.), wreszcie czy okoliczność, na którą dowód został zgłoszony, nie została już dostatecznie wyjaśniona (art. 217 § 2 k.p.c.). Przy czym w Kodeksie postępowania cywilnego w brak jest przepisu, który precyzuje treść i formę wniosku dowodowego. Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy nie sposób zgodzić się ze stwierdzeniem pozwanej,

że złożony pozew nie zawiera żadnego wniosku dowodowego. W jego treści powódka w poszczególnych akapitach wskazała fakty, które miały miejsce pomiędzy stronami postępowania, a poniżej – pod akapitami wskazała dowody, które powołuje dla stwierdzenia tych faktów. Nieuprawnione jest stwierdzenie pozwanej, że niewskazanie dowodów w sposób, w jaki zrobiła to pozwana w sprzecznie jest równoznaczne z ich niepowołaniem. Brak więc podstaw do tego, żeby w stosunku do powódki wyciągać daleko idące konsekwencje i uznać, że dowody wskazane w pozwie nie zostały w istocie powołane, a następnie wyprowadzić na tej podstawie wnioski, że nie przedstawiła ona żadnych dowodów na poparcie swoich stwierdzeń.

Sąd dopuścił również dowody z dokumentów załączonych do pisma procesowego powódki z dnia 20 października 2014 roku oraz przeprowadził wskazane w tym piśmie dowód z przesłuchania świadka Z. C. (1) i dowód z przesłuchania za powódkę wiceprezesa jej zarządu R. H. (1). Normy art. 207 k.p.c. i 217 k.p.c. zawierają zwarty system określający sposób wykonania obowiązków w zakresie koncentracji materiału procesowego. W świetle art. 217 k.p.c. zatem zasadą jest, że strona może zgłaszać nowe wnioski i dowody do chwili zamknięcia rozprawy. Sąd ma obowiązek pominięcia twierdzeń lub dowodów spóźnionych, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich we właściwym czasie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Natomiast norma prawna zawarta w art. 207 § 6 k.p.c. umożliwia przeprowadzenie dowodów, które nie spowodują zwłoki w rozpoznaniu sprawy. W niniejszej sprawie pismo procesowe powódki zostało złożone w terminie zakreślonym przez Sąd do zajęcia stanowiska w sprawie. Wnioski o przeprowadzenie tych dowodów zostały złożone przed wyznaczeniem jedynego terminu rozprawy i nie spowodowały zwłoki w niniejszym postępowaniu. Zatem, zdaniem Sądu Okręgowego osobowe wnioski dowodowe strony powodowej, czy też z dowody dokumentów załączone w okresie późniejszym niż pozwie nie są spóźnione i Sąd zdecydował się je przeprowadzić.

W niniejszej sprawie na termin rozprawy wezwano wiceprezesa pozwanej M. B., który odebrał wezwanie w dniu 7 listopada 2014 roku (karta 82 akt) i nie stawił się na rozprawę. Wobec powyższego Sąd Okręgowy zastosował art. 302 § 1 zd. 2 k.p.c. i uznał, że skoro osoba, która miała zostać przesłuchana za pozwaną, wezwana w sposób zastępczy, nie stawiła się na wyznaczonym terminie, to zaszyły podstawy do pominięcia dowodów z jej zeznań.

Sporu nie budziła okoliczność, że strony łączyła umowa dzierżawy. Zgodnie z art. 693 § 1 i 2 zd. 1 k.c. przez umowę dzierżawy wydierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydierżawiającemu umówiony czynsz. Czynsz może być zastrzeżony w pieniądzech lub świadczeniach innego rodzaju. Należy wskazać, że strony postępowania nie pozostawały w sporze co do czasu trwania umowy oraz wysokości umówionego czynszu dzierżawnego. Okoliczności te wynikają bezpośrednio z umowy (§ 5 ust 1 i 2 oraz § 6 ust. 1 umowy). Nie budzi wątpliwości Sądu obowiązek pozwanej do uiszczania opłat za energię elektryczną, który wynika wprost z § 5 ust. 4 umowy dzierżawy.

Podstawowym argumentem strony pozwanej, który w jej ocenie uniemożliwiał jej zapłatę należności na rzecz powódki, było niewykazanie stosownymi dokumentami następstwa prawnego po (...) Publicznym Szpitalu Wojewódzkim w G., który był stroną umowy dzierżawy.

Zgodnie z treścią art. 694 k.c. do dzierżawy stosuje się odpowiednio przepisy o najmie z zachowaniem przepisów poniższych. Kwestia następstwa prawnego nie została uregulowana w przepisach. W przepisach Kodeksu cywilnego regulujących umowę najmu znajdują się jedynie przepisy dotyczące zbycia rzeczy najętej w trakcie trwania umowy najmu (art. 678 k.c.). Z regulacji art. 678 § 1 k.c. wynika ochrona najemcy w zakresie uprawnień dotyczących korzystania z rzeczy, które w związku ze zbyciem rzeczy najętej mogą być realizowane w stosunku do nabywcy. Z tej perspektywy przepis art. 678 § 1 k.c. jest wyrazem rozszerzonej skuteczności praw względnych najemcy przez upodobnienie ich do praw rzeczowych w konsekwencji przyznania im skuteczności wobec każdorazowego właściciela rzeczy najętej. Wstąpienie przez nabywcę rzeczy najętej w stosunek prawny najmu i stanie się podmiotem praw i obowiązków przysługujących zbywcy oznacza przekształcenie podmiotowe stosunku najmu po stronie wynajmującego przy zachowaniu tożsamości treści i przedmiotu tego stosunku. W ocenie Sądu Okręgowego zmiana wynajmującego nie ma prawnego skutku dla najemcy, albowiem zostaje zachowana ochrona praw najemcy (w niniejszej sprawie

dzierżawcy). W sytuacji zmiany, zbycia czy przekształcenia podmiotu, który użycza rzecz do korzystania najemcy nie może dojść do pogorszenia jego sytuacji prawnej. W takim przypadku norma art. 678 k.c., którą należy odnieść do umowy dzierżawy (art. 694 k.c.) i poprzez analogię do sytuacji jaka miała miejsce po stronie powodowej spółki, zbycie czy też przekształcenie nie ma żadnego wpływu na trwanie stosunku dzierżawy. W takiej sytuacji to wydzierżawiający ma prawo do przedwczesnego wypowiedzenia umowy. W niniejszej sprawie do takiej sytuacji nie doszło.

Wskazywana w toku procesu obrona strony pozwanej sprowadzała się do tego, że zakwestionowała ona fakt, iż strona powodowa nie zawiadomiła jej, czy też nie przedłożyła jej dokumentów dotyczących zaistniałego przekształcenia. Podniesiony argument zdaniem Sądu Okręgowego nie był na tyle ważki, żeby mógł doprowadzić w kontekście normy 678 k.c. do oddalenia powództwa. Nadto powódka załączyła do pozwu pismo z dnia 8 października 2013 roku skierowane do strony pozwanej, które zawierało informację o przekształceniu strony umowy najmu w spółkę prawa handlowego. Nawet gdyby uznać, że pismo to nie zostało doręczone pozwanej, to z korespondencji prowadzonej przez stronę wynika, że wiedziała ona o przekształceniu, ponieważ kilkakrotnie wzywała ona i zawiadamiała powódkę o tym, że nie są jej znane dokumenty dotyczące przekształcenia. Sąd dał w pełni wiarę zeznaniom reprezentanta powódki, że pozwana została poinformowana o przekształceniach (na spotkaniach członków zarządu stron postępowania). Okoliczność ta nie dość, że wynikała z pism kierowanych przez pozwaną do powódki (o czym była mowa powyżej), to została potwierdzona zeznaniami świadka Z. C. (1), który zeznał, iż upewnił się w księgowości, że do pozwanej zostały wysłane pisma informujące ją o przekształceniu szpitala w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością.

Podkreślenia wymaga, że informacja o przekształceniu szpitala w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością została ujawniona w rejestrze przedsiębiorców KRS powódki. Przekształcenie nastąpiło na podstawie art. 72-80 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej (Dz.U.2013.217 j.t. ze zm.). W myśl art. 80 ust. 1 i 2 ustawy o działalności leczniczej dniem przekształcenia samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej w spółkę, o której mowa w art. 69, jest dzień wpisania tej spółki do rejestru przedsiębiorców. Z dniem przekształcenia następuje wykreślenie z urzędu samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej z Krajowego Rejestru Sądowego. Zgodnie z art. 8 ust. 1-3 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 roku o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.2013.1203 j.t. ze zm., dalej: uKRS) Rejestr jest jawny. Każdy ma prawo dostępu do danych zawartych w Rejestrze za pośrednictwem Centralnej Informacji. Każdy ma prawo otrzymać, również drogą elektroniczną, poświadczony odpisy, wyciągi, zaświadczenia i informacje z Rejestru. W ocenie Sądu Okręgowego nic nie stało na przeszkodzie, żeby pozwana, o ile miała jakiegokolwiek wątpliwości co do przekształcenia szpitala w spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, ustaliła uzyskując stosowną informację z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego za pośrednictwem Centralnej Informacji. W ten sposób pozwana mogła uzyskać informację o tym, kto jest obecnie wydzierżawiającym. Podkreślenia wymaga, że zmiana po stronie wydzierżawiającego w żaden sposób nie wpłynęła na sytuację prawną dzierżawcy i pozwana dalej mogła z wyłączeniem osób trzecich korzystać z przedmiotu dzierżawy (parkingu) i pobierać z niego korzyści. Zresztą ze stanowiskiem tym zdaje się zgadzać sama pozwana, która utożsamia działania szpitala z działaniem powódki.

W toku postępowania pozwana podniosła, że powódka nie wskazała w jaki sposób obliczyła należne jej wynagrodzenie. Jeżeli chodzi o wysokości rat czynszu to ich wysokość została wskazana w zawartej umowie i powiększona o należny podatek od towarów i usług. Same faktury wystawione przez powódkę tytułem czynszu za dzierżawę obejmujące okres od października 2013 roku do maja 2014 roku włącznie są w identycznej wysokości, natomiast różnica w wysokości czynszu w fakturze Vat o nr (...) wynika z faktu, że nie obejmuje ona okresu całego miesiąca, dlatego jest niższa. Pozostałe faktury dotyczą zużycia energii elektrycznej i stąd wynika różnica w wysokości poszczególnych kwot.

Wysokość energii elektrycznej zużytej przez pozwaną została ustalona przez powódkę na podstawie odczytów zamontowanych podliczników, których dokonywali jej pracownicy. Następnie odczyty te były wpisywane w prowadzonej przez pracowników ewidencji Okoliczność ta została ustalona na podstawie zeznań świadka Z. C. (2), którym Sąd dał w całości wiarę, a nadto potwierdzona załączonymi dowodami z dokumentów w postaci kserokopii odczytu liczników oraz dokumentu wyliczenia należności. Powyższe dokumenty nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną. Nadto taki sposób obciążania pozwanej kosztami zużytej energii elektrycznej został przewidziany w § 5 ust. 4 umowy dzierżawy. W ocenie Sądu Okręgowego jest to wystarczające do przyjęcia, że strona powodowa

wykazała w niniejszym procesie zasadność tych fakturowanych kwot, tym bardziej, że strona pozwana nigdy w toku procesu nie kwestionowała wysokości znajdujących się na fakturach należności za korzystanie z energii elektrycznej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana podniosła, że powódka nie przedstawiła żadnych dowodów, które wskazywałyby, że wywiązała się z zawartej umowy dzierżawy w należyty sposób oraz nie wydała przedmiotu dzierżawy w stanie przydatnym do umówionego użytku. Jeżeli chodzi o tą pierwszą okoliczność, to podkreślenia wymaga, że pozwana nie określiła na czym polegało niewywiązanie się przez powódkę z zawartej umowy.

Należy w tym miejscu uwypuklić, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W orzecznictwie przyjmuje się, że w procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. Reguły rozkładu ciężaru dowodu, stosowane przez Sąd w fazie wyrokowania, mają fundamentalne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny wykonania przez każdą ze stron obowiązku dowodzenia w zakresie przesłanek uzasadniających roszczenie lub zwalniających stronę pozwaną od konieczności jego spełnienia.

Pozwana nie przedstawiła na okoliczność niewywiązania się powódki z zawartej umowy żadnych dowodów, a to na niej jako twierdzącej spoczywał ciężar udowodnienia tego faktu (art. 6 k.c.). Nie stanowi takiego dowodu pismo wydzierżawiającego z dnia 23 października 2012 roku (karta 58 akt), w którym wskazywał on, że nie może zgodzić się z propozycją partycypowania w kosztach naprawy nawierzchni parkingu. Strony umowy dzierżawy w § 3 ust. 1 postanowiły, że do obowiązków dzierżawcy należy utrzymanie przedmiotu dzierżawy w należyтым porządku, natomiast zgodnie z § 3 ust. 3 pozwana zobowiązała się dokonać nakładów zwiększających użyteczność przedmiotu dzierżawy w postaci utwardzenia gruntu w zakresie uzgodnionym z wydzierżawiającym w formie pisemnej pod rygorem nieważności. Ze zgromadzonych w niniejszym postępowaniu dowodów nie wynika również żeby w czasie trwania umowy pozwana zwróciła wydzierżawiającemu uwagę, że nie wywiązuje się lub nienależyte wywiązuje się z zawartej umowy.

Pozwana nie wykazała również, że przedmiot dzierżawy nie został jej wydany w stanie przydatnym do umówionego użytku. W § 4 ust. 1 umowy dzierżawy wydzierżawiający zobowiązał się wydać przedmiot dzierżawy w stanie przydatnym do umówionego użytku.

W tym miejscu należy odnieść się do miernika należytej staranności pozwanego jako przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 355 § 1 i 2 k.c. dłużnik obowiązany jest do staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (należyta staranność). Należyta staranność dłużnika w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej określa się przy uwzględnieniu jej zawodowego charakteru. Powołana norma nie wprowadza konkretnego modelu przezorności, bowiem wobec zróżnicowanych stosunków życiowych i rozwoju techniki nie da się ustalić powszechnego wzoru ostrożności i przezornego zachowania, a w różnych stosunkach życiowych wymagany jest odmienny stopień staranności (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.09.2007 roku, V CSK 178/07). Uważa się, że profesjonalizm dłużnika powinien przejawiać się w dwóch podstawowych cechach jego zachowania: postępowaniu zgodnym z regułami fachowej wiedzy oraz sumiennosci. Wzorzec należytej staranności musi uwzględnić zwiększone oczekiwania co do zawodowych kwalifikacji dłużnika-specjalisty, co do jego wiedzy i praktycznych umiejętności skorzystania z niej (por. wyrok Sądu Najwyższego z 21.09.2005 roku, IV CK 100/05). Obok fachowych kwalifikacji, od przedsiębiorcy (profesjonalisty) wymaga się zwiększonego zaangażowania w podjęte działania. Uprawnione jest więc odwołanie się do ogólnego wzorca należytej staranności w profesjonalnym obrocie handlowym - wzorca starannego przedsiębiorcy. Wzorzec taki musi uwzględniać szczególną zdolność przewidywania, zapobiegliwość i rzetelność (sumiennosc) w sposobie działania profesjonalisty oraz duże wymagania w zakresie jego wiedzy i umiejętności praktycznych (fachowość).

W kontekście powyższych rozważań wydaje się oczywistym, że gdyby zaistniał stan wskazujący w sposób ewidentny na fakt, że powód wydał pozwanej przedmiot dzierżawy w stanie nieprzydatnym do umówionego użytku, to podmiot uczestniczący profesjonalnie w obrocie gospodarczym (pozwana) uczyniłby wszystko żeby to udokumentować. Wobec faktu, że pozwana w toku postępowania nie wskazała, że sporządziła jakikolwiek dokument, w którym opisałaby

przedmiotu dzierżawy w chwili przekazania mu jej przez wydzierżawiającego, uznać należy, że nie widziała takiej potrzeby.

W konsekwencji uznać należało, że przedmiot dzierżawy w chwili jego wydania nie znajdował się w stanie nieprzydatnym do użytku, a jej twierdzenia są w tej części niewiarygodne.

Powyższe ustalenia skutkowały zasądzeniem od pozwanej na rzecz powódki kwoty 85.775,70 zł, z tytułu wszystkich załączonych do pozwu faktur Vat. O odsetkach za opóźnienie orzeczono na podstawie art. 481 k.c. zasądzając od pozwanej na rzecz powódki ustawowe odsetki od poszczególnych należności od dnia następującego po upływie terminu zapłaty tych należności przyjmując terminy zapłaty przyjęte na fakturach jako niekwestionowane przez strony.

Kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu oraz faktem, że powódka wygrała sprawę w całości, Sąd Okręgowy orzekając w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądził w punkcie drugim wyroku od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.906 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na koszty procesu złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 4.289 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3 600 zł określone w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.